

lige Dage i idyllisk Ro, Dage, der indledes med en sindig Køretur paa 1½ Mil gennem en af Østkystens skønneste og frugtbarste Egne i en Luft, som man skal mange Mil bort fra København for at opdrive, hvis den findes andre Steder end i Jylland.

Og saa Kl. 6 et veldækket Frokostbord med hjemmebagt Brød, Æg, Skinke, Mælk — og frem for alt Ro, Naturens Ro omkring os.

Og derhenne i Sovekammerdøren staar en sortøjet Dreng i sin stumpede Skjorte og gnider Sønnen af Øjnene. Han siger intet men ler over hele Ansigtet og joller saa i Seng igen og gemmer sig under Dynen for sin Fæster.

Marie.

Om Alderdomsunderstøttelsen.

Paa Gyldendals Forlag har Hr. Kontorchef, Justitsraad J. G. F. Ræder udgivet en særdeles værdifuld Bog, som Forfatteren kalder: „Bemærkninger til Lov af 9. April 1891“, og som vil læses med megen Interesse. — Alderdomsunderstøttelsesloven, som nu har fungeret i 2 Aar, har stadigt af Oppositionen været betragtet som særlig uheldig. Nu kommer imidlertid Misfornøjelsen ogsaa til Orde fra en anden Kant, og det fra en Side, hvorfra den vanskelig kan overhøres, idet Kontorchef Ræder med sagligt Kendskab til dens Anvendelse paaviser det demoraliserende i Loven og det næsten umulige i Brugen.

Det er et ethisk Krav, der ved Alderdomsunderstøttelsesloven skulde realiseres, siger Forfatteren, men efter de forløbne 2 Aars Anvendelse af Loven svinder det idealistiske Præg ind til Minimum. Thi idet der forlanges, at Ansøgeren skal være trængende, den Søn eller Datter, der hidtil har støttet den Gamle ved at yde Bidrag, Mad eller fri Bolig, kan eller rettere maa tage sin Hjælp tilbage, for at den Gamle kan nyde godt af Loven.

Betingelsen tilvejebringes, men Baandet mellem Forældre og Børn opløses, og den almindelige Velgørenhed svækkes. Hvis Ansøgeren ejer en ubetydelig Kapital eller har en lille Fortjeneste, er ogsaa det en Hindring, hvorimod det vigtigste ved en Alderdomsunderstøttelse er, at den blev Hjælp til Selvhjælp. Justitsraad Ræder, der som Kontorchef i Københavns Magistrat har med den praktiske Side af Udførelsen af Loven at gøre, er naturligvis en Mand, hvis Ord man i denne Sag maa tillægge megen Vægt. Og rimeligvis vil en Reform om ikke lang Tid blive nødvendig, hvis Forfatterens Ord vil trænge igennem, naar han siger:

„Jeg føler mig levende overbevist om, at næppe nogen anden Lov vil faa mere indgribende Indflydelse paa de sædelige Tilstande her i Landet end netop Alderdomsforsørgelsesloven“ o. s. v. !

Bogen aander en human Tankegang og et friskt Syn paa Samfundet; skønt der er flere Ting, vi ikke kan være enige med Forfatteren i, f. Eks. hvor han taler om Værdighedstrangen. Forfatteren mener ikke, en gift, der ikke lever sammen med sin Kone, bør have Hjælpen, thi, siger han: „det er en Uting, at saadanne gamle Folk ikke kunne forliges“ o. s. v. Ligeledes vil han, at Ægtefæller, der separeres, medens de nyder Alder-

domsunderstøttelse, maa miste denne. Alligevel er Bogen et godt Indlæg i Alderdomsunderstøttelsesspørgsmaalet og læses med megen Interesse.

J. M.

Derfor maa Kvindebladet „Hvad vi vil“ findes i enhver oplyst Kvindes Hus.

Kvindelig Fremskridtsforening

havde sikret sig Digteren Kristofer Jansons første Foredrag i København, som blev holdt i Søndags Aften. Lokalet var fyldt til Trængsel, og Taleren hørtes med den største Interesse.

Fru Johanne Meyer bød den norske Digter velkommen og betonedes stærkt, at trods hans lange Fravær i Amerika var han aldrig blevet fremmed her hjemme fra det Øjeblik, han vandt danske Læsere ved sin Fortælling „Han og hun“; thi Digteren var selv fulgt med i Tidens Bevægelse, og hans Virkelighedsskildringer af amerikanske Forhold havde stadigt forøget hans Vennekreds i Danmark.

Hr. Janson blev derefter hilst med stærkt Bifald, da han betraadte Talerstolen. Paa sin stille, harmoniske Maade holdt han da et gripende Foredrag om „Hvad der venter Skandinaverne i Amerika“.

Det var baade Slidet og Kampen, der mødte dem, og skønt de maatte være de første Rydningsmænd i Amerika taknemlige for den uhyre Energi, Farmernes krogede Skikkelse havde lagt ind i det majsommelige Arbejde, saa ventede der fremdeles Emigranterne haarde Kampe. En bestemt Advarsel nedlagde han mod den Letsindighed at rejse til Amerika uden at kunne Sproget, thi der kan ikke tænkes noget forfærdeligere end at staa i et fremmed Land uden Arbejde, uden Hjem og uden at kunne forstaa Talen. Slavefogedens Pisk hvisler over Slaverne, som skal male Guld til deres Arbejdsgivere, og Tusinder af kraftige Mænd ser man hver Dag gaa i Procession under en stor Fane, hvorpaa staar skrevet: „Giv os Arbejde! Vi vil jo blot arbejde!“ — Særligt maatte Skandinaverne vogte sig for de fint klædte Herrer med høje Silkehatte, der tilbød fri Rejse og gode Pladser til unge Piger, men derimod søge Selskabernes og Foreningernes Udsendte med Skilt paa Hatten.

Men kunde man købe Jord og havde man Arbejdskraft, saa var der Frihed og Selvstændighed at vinde. Den almindelige Stemmeret var respekteret, og fandtes der end Køb og Salg af Stemmer ved Valgene, saa kunde det gaa lige op med Modstanderne, der fandtes jo altid døde Stemmer alle Vegne.

En Ulykke for Skandinaverne var de lutherske Stridigheder i Amerika, da de forskellige kirkelige Partier indenfor den skandinaviske Kirke sønderrev og forvandlede hinanden. Følgen var derfor, at den intelligente Ungdom, som havde lært at tænke, forlod Kirken. De kastede Barnet ud tillige med Døbevandet. Kan der taales legemligt Slid og sandelig Kamp, da kan der rejses til Amerika, men der kræves en ubøjelig Vilje og en stærk Karakter, om man skal værges sig for Undergang.

Efter Foredraget samledes man om Bordene til Diskussion, og tilbragte nogle behagelige Timer med den hædrede Gæst.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

Det var naturligvis kun en Afglans fra Professorens Navn, der faldt tilbage paa ham. Han vidste ikke, at Hr. Dandorf havde den Egenskab at omgaas intimt med alle sine Gæster. „Bekendte“ havde Hr. Dandorf ikke, alle saa var det hans „Venner“, og naar man saa ham paa Gaden, i Kongens Have eller i Teatret langt borte fra tilvinkende en eller anden bekendt eller ubekendt Personlighed en Hilsen, da maatte man virkelig tro, at den saaledes hilsende var hans allerbedste Ven. Først Alfred kuned svare noget, begyndte Hr. Dandorf atter:

„Deres Kritik i „Tilskueren“ over Montegazzes Nydelse-Fysiologi har jeg læst med Beundring, og Deres Brochure forrige Aar over det Du Bais-Ragmandske Ord „Ignorabius“ har efter min Overbevisning truffet Sømmet paa Hovedet.“

Altsaa ikke for Professorens Skyld — men for hans egen, vistens der ham al denne Venlighed. Han var allerede kendt her, bleven læst! Ak, Doktor Alfred Moscheles var dog endnu meget ung, ellers vilde han let have fattet Mistanke om, at Hr. Dandorf først efter hans Besøg havde skaffet sig Underretning om ham ved Hjælp af en Boghandler. Og havde han haft denne Mistanke, var han kommen Sandheden nær.

Men i sin glade Forbavselse over, at man viste ham Interesse, og at en Penge-Matador havde saa megen Kærlighed til Videnskaben, svarede han Hr. Dandorf ivrig og udførlig. Denne lod ham tale en Stund, hørte efter med en meget dybsindig Mine og sagde saa: „Om dette Thema, som interesserer mig uhyre, maa vi sandelig tale med hinanden i Fred og Ro, ikke sandt, kære Doktor, De maa komme her, naar vi er ganske „en familie“. Nu maa jeg gøre Dem bekendt med de andre Gæster.“

Bankieren præsenterede Doktoren for alle tilstedeværende, saa vidt de ikke netop var optagne af Samtale. Alfred hørte alle Slags Navne og huskede ikke et eneste. I hele Forsamlingen fandt han kun en interessant, en høj, mager Mand i Uniform, som han ogsaa var bleven præsenteret for, og som nu, medens Alfred vekslede nogle Ord med Oberstinden om Hovedstaden, synslyg talte med Bankieren om ham. Hr. Dandorf gjorde sig det stedse til Opgave hurtigst muligt at udbrede en ny Fremtonings Berømmelse blandt sine Gæster. Nu holdt han Oberstløjtnanten fast ved en af Uniformfrakkens Knapper og sagde: „Har De læst Kritiken i „Tilskueren“ over Montegazzes Nydelse-Fysiologi. Og Brochuren over Du Bais-Ragmands Ord „Ignorabius.“ Se, den slanke, mørke Mand der henne? Det er Forfatteren — Doktor Alfred Moscheles. For øvrigt højre Haand hos en af vore mest fremragende Videnskabsmænd, hvem vi ogsaa vil have Fornøjelsen af at se her i Aften. Det er en Overraskelse for mine ærede Gæster, ha, ha! — siger ikke noget. De skal komme til at spise til Aften med en af vor Tids største Lærde.“

Oberstløjtnant Lehsen havde nu virkelig, som Abonnent paa „Tilskueren“, læst hin Kritik, og han vilde gerne tale med Forfatteren om den, da han ikke var af samme Mening.

(Fortsættes.)